

CHARIZMA

Čas Vianoč

V istých novinách robili pred časom anketu „najobľúbenejší sviatok“. S veľkým náskokom vyhrali Vianoce. Tradičná atmosféra, stromček, jasličky, koledy, štedrá večera, rodinná pohoda po celodenných prípravách, polnočná sv. omša ... Je to slávnosť, ktorá už neodmysliteľne patrí k nášmu životu. Slávnosť, ktorá je vyjadrením Božej lásky.

Výraz Božia láska má dva veľmi odlišné významy. V jednom je Boh Objektom a v druhom subjektom. Jeden označuje našu lásku k Bohu a druhý lásku Boha k nám. Ľudský rozum, ktorý je naklonený svojou prirodzenosťou skôr k aktívite, dáva zvyčajne prednosť prvému významu - povinnosti milovať Boha. Ale Božie zjavenie dáva prednosť druhému významu - láskе Boha k nám. Na Božej láске teda nie je najdôležitejšie to, že človek miluje Boha, ale že Boh miluje človeka. A miloval ho ako prvý (porov. 1 Jn 4, 10).

Božia láska je nezištná. Boh miluje nie preto, aby bol doplnený, ale aby doplnil človeka. Miluje nie preto, aby sa realizoval, ale aby realizoval. Miluje preto, že chce dávať. Keď Boh miluje nehľadá svoju slávu. Alebo inak povedané: hľadá svoju slávu, ale tou slávou je nezištná láska k človeku. On, ktorý nič nepotrebuje - tým že sa narodil - ponúka svoje spoločenstvo tým, ktorí ho potrebujú.

Ked' pozorujeme, aká je Božia Láska - silná, nežná, vytrvalá, nezištná - objavujeme, aká má byť ľudská láska; ako má milovať otec, ako má milovať mama, ako sa majú milovať manželia, ako máme milovať Boha i bližného.

Drahí čitatelia a priaznivci ChO, nech vám Boh udelí počas týchto vianočných dní novú skúsenosť svojej lásky.

Za redakčnú radu želá a vyprosuje Imrich Degro

Sme povolaní byť ako Kristus

Naše špeciálne povolania sú zhrnuté v jednom jedinom. Ak tento zámer - povolanie minieme, všetky naše túžby a snahy budú márne. O čo ide? Ježiš to vyjadril takto: „*Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostało*“ (Jn 15,16). Naše povolanie je jednoducho toto: všetci sme vyvolení, aby sme niesli ovocie.

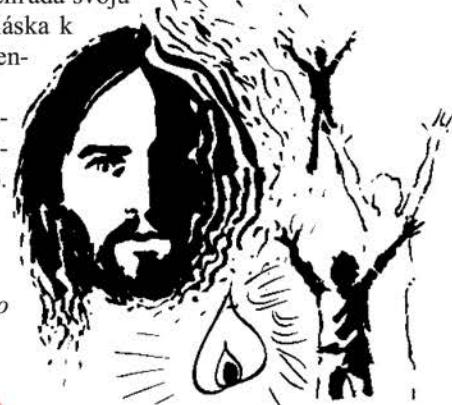
Aké ovocie máme niesť?

Ak nie som v srdci ako Kristus – ak sa zjavne nestávam viac ne podobným jemu – potom som absolútne minul Boží zámer – plán – pre môj život. Nezáleží na tom, čo som dokázal pre Jeho kráľovstvo. Ak miem tento jediný zmysel, tak som sa usiloval a žil zbytočne. Lebo Boží zámer so mnou nemôže byť naplnený tým, čo robím pre Krista. Nemôže byť meraný mojim výkonom, i keby som uzdravoval chorých alebo vyháňal zlých duchov. Boží zámer je vo mne naplnený len tým,

čím sa stávam v ňom - v Ježišovi. Takže podobnosť Kristovi sa netýka toho, čo robím pre Pána, ale toho, ako som premieňaný do Jeho podoby.

V Božom slove máme veľmi dobrý príklad: V očiach učeníkov bol Jeruzalemský chrám veľkým Božím dielom, veľkolepým úspechom. Vzali aj Ježiša na obhliadku, aby mu ukázali vznešenosť chrámu, ohromné zástupy ľudí, ktorí sa tu denne zhromažďovali, náboženské aktivity a kult, ktoré sa tam konali. Mysleli si, že to na Ježiša urobí rovnaký dojem ako na nich, ak nie ešte väčší. Miesto toho však Ježiš schladil ich nadšenie. Povedal im, že toto všetko spadne a nezostane tu kameň na kameni. Zástupy sa rozpŕchnu, aj pastieri utečú. Všetko to impozantné, všetko, čo vyzerá veľmi zbožne – bude zvrhnuté. A stane sa to, pretože toto všetko nezjavuje Krista, ale človeka.

Faktom je, že sa učeníci zamerali na nepravý chrám. Ich oči sa pozerali na ľudími vystavený chrám.

OBSAH

Sme povolení	1 - 3
Modlitba za vnútorné uzdravenie	3 - 4
Znaky pôsobenia Zlého	4
Stále aktuálne	5
Charizma poznania	6 - 8
Neformálne stretnutie	8
Otázky a odpovede dnes s kard. T. Špidlíkom	9
Svedectvá	10-11
Adresár	11
Info	12
Chariknižnica	12

Zamerali sa na náboženské aktivity a imponovali im nesprávne veci. To, čo sa tam dialo, nepredstavovalo nebeského Otca. Chrám sa stal skrýšou pre zlodejov a peňazomencov. Proroci a kňazi tu boli sami pre seba. Okrádali a zneužívali dokonca i svojich vlastných rodičov. Chrám vôbec neslúžil Božím zámerom. Preto Ježiš obrátil pozornosť učeníkov na duchovný chrám. Ako aj Pavol neskôr napíše: „neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nepatríte sebe?“ (1 Kor 6, 19). Mnoho dnešných kresťanov sa podobá učeníkom. Lenže Ježišove posolstvo k nám je jasné: nemáme sa zameriavať na budovy z kameňa a kovu, na formy uctievania a pod. Tieto veci len odvádzajú našu pozornosť od toho podstatného. Máme svoju pozornosť nasmerovať na náš duchovný chrám.

Ježiš z Jeruzalemského chrámu všetko zlé vyhnal.

Splietol si z povrázkov bič a vycistil dom svojho Otca. A podobne to robí aj z duchovným chrámom: „každú ratolest', ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva [...] vyhodia [...] potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria.“ (Jn 15, 2. 6). Ježiš čistí svoj chrám. On je verný, On vyháňa všetko zlé zo svojho chrámu. Robí to vo svojom čase a svojim spôsobom. Preto mu môžeme a máme dôverovať.

Aký je nás podiel na tomto očistovaní duchovného chrámu?

Našou úlohou je uistiť sa, že sa do nášho vlastného ľudského chrámu nevkráda žiadne svetáctvo. Ako to máme robiť?

Apoštol Pavol nám dáva návod, keď hovorí: „že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým, čo sú povoleni podľa jeho rozhodnutia“ (Rim 8, 28). Pavlovo posolstvo je jednoduché: v živote tých, čo milujú Boha a chodia po jeho cestách majú všetky veci napomáhať k dobrému. Ak sa však obzrieme okolo seba - kol'ko je kresťanov skleslých, v depresiách, kol'kí sa trápia, kol'ko je Bohu zasvätených osôb vyčerpaných, unavených a opúšťajúcich službu, aká veľká je konkurencia medzi Božími služobníkmi, kol'ko cirkevných spoločenstiev a komunit je ponorených do materializmu a v dlhoch a pod. - zdá sa nám, že Pavol klame.

Alebo zájdime do akéhokoľvek kresťanského kníhkupectva a prečítajme si tituly kníh na regáloch. Väčšinou sú to tzv. „samo - obslužné knihy“. Teda knihy o tom, ako premôcť osamelosť, ako sa dostať z depresie, ako dosiahnuť naplnenie i pokoj vnútra a pod.. Toto je ten oplývajúci život, z ktorého sa máme, ako hovorí Pavol, radovať? To vyzerá ako život biedy a strádania. Prečo tomu tak je?

Je to preto, že sme všetko vzali za nesprávny koniec. **Nie sme povolení, aby sme boli úspešní, slobodní od všetkých starostí, aby sme boli výnimoční a všetko zvládali a pod..** Nie, zabúdame na to, že tým hlavným je niesť ovocie v podobnosti Kristovi.

Je pravdou, že mnohí z nás sú povolení, aby boli „obyčajní kresťanmi“. Ale my vyvíjame na seba tlak, aby sme držali krok s duchom dnešného sveta, súťaživým duchom. Chceme sa vyrovnať iným, chceme byť úspešnými služobníkmi. Lenže my nemusíme nič vytvárať, aby sme našli zmysel života. Nemusíme postaviť veľké budovy, napísť knihy alebo získať zástupy. Pavol hovorí, že sme predurčení k tomu, aby sme sa zmenili do Kristovej podoby, a že toto je náš jediný cieľ: „lebo ktorých predpoznal, tých aj predurčil, že sa stanú podobnými“

obrazu jeho Syna, aby on bol prvorozený medzi mnohými bratmi“ (Rim 8, 29).

Cheč niesť ovocie, ktoré pramení z podobnosti s Kristom?

Naplňovanie zmyslu nášho života začína tým, že sa usilujeme milovať druhých tak, ako Kristus miloval nás. A stávame sa viacej podobní Kristovi, keď naša láska k druhým vzrástá: „Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske!“ (Jn 15, 9). Jeho príkaz je jasný: chod' a miluj druhých. Dávaj druhým bezpodmienečnú lásku, tak ako som ja dal tebe.

Kde máme s touto Kristovou bezpodmienečnou láskou začať?

1. v našich rodinách a komunitách

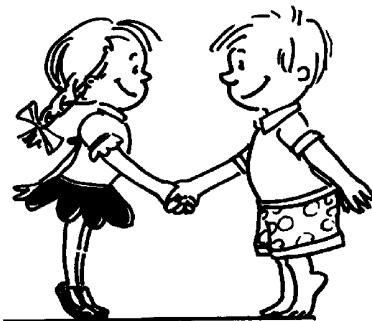
Ježišovo prikázanie súvisí so správaním k tým, s ktorými zdieľame spoločné bývanie.

Táto pravda je aj jadrom Malachiášovho proroctva. Boh cez neho hovorí kňazom: „Pokrývate Pánov oltár slzami, placom a vzdychaním, takže sa viac neobracia k obete a neprijíma zavdáčenie z vašich rúk. A sputujete sa: "Prečo?" - Preto, že Pán je svedkom medzi tebou a medzi manželkou tvojej mladosti, ktorej si sa spreneveril, hoci je ona tvoja spoločnica a zmluvná manželka“ (Mal 2, 13 - 14).

Nevera, o ktorej píše Malachiáš, to nie je len cudzoložstvo. Ale zahrňuje všetko, čo by sme mohli nazváť nepodobné Kristovi, ako napr. slabá horlivosť, horkosť, urážlivosť, nečestnosť a pod.. A toto môžeme rozšíriť aj na ďalších členov rodiny.

Tieto druhy nevery rušia naše celoživotné úspechy. Boh už neprijíma naše obety, ani uctievanie, ani modlitby. Prečo? Lebo náš vzťah s tými, s ktorými žijeme pod jednou strechou - je zlý.

Môžeš evanjelizovať ako len cheč, môžeš vydávať svedectvo, môžeš každý deň chodiť do kostola, spievať Bohu chvály a pod. Ale čo o tebe môžu povedať tvoji najbližší? Aký život viedieš doma (v komunité)? Môžu tvoji najbližší o tebe čestne povedať pred nebom i celým svetom: „M. nás miluje Kristovou láskou. Robí sice chyby, ale jeho (jej) trpežlivosť a porozumenie k nám

rastie zo dňa na deň. Stáva sa stále viac jemnejším (ou), nežnejším (ou) a starostlivejším (ou). Modlí sa s nami a za nás.“

Samozrejme, Satan vie, že si sa rozhodol, že sa vo svojom dome (komunite) budeš stávať stále viac podobný Kristovi, takže rátaj s tým, že ti bude neustále pripravovať rôzne skúšky.

2. mimo svoju rodinu

Byť podobný Kristovi znamená vziať na vedomie Ježiša v druhých; znamená to **milovať druhých tak, ako On miluje nás**. Ale taktiež to znamená milovať svojich nepriateľov – tých, ktorí nás nenávidia, ktorí nás zneužívajú, ktorí nie sú schopní nás milovať. A my ich máme milovať bez toho, aby sme od nich na oplátku niečo očakávali. V ľudskom zmysle je nemožné takto milovať. Neexistuje žiadna kniha „ako na to“. Neexistuje žiadny zoznam pravidiel ani žiadna miera ľudskej inteligencie, aby nám ukázali ako milovať našich nepriateľov tak, ako nás miluje Kristus. A napriek tomu nám to Ježiš prikazuje. A napriek tomu to máme robiť so stále rastúcim úsilím, lebo podľa Ježiša je to ovocie, ktoré máme niesť.

Takže, ako to urobiť? Ako mám milovať tých, ktorí mi ubližujú, ktorí sú proti mne? Ako mám milovať ostatných kresťanov i neveriacich ľudí?

To musí byť práca DS. Ježiš sa modlil k Otcovi: „aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja“ (Jn 17, 26). Kristus žiadal Otca, aby do nás vložil svoju lásku. A sľúbil, že DS nám ukáže, ako máme prežívať túto lásku: „Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všet-

ko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.“ (Jn 16, 13 - 15). Ježiš hovorí, že DS zozbiera všetky spôsoby akými Kristus miloval iných a zvestuje nám ich.

3. v Cirkvi a národe

Existuje **istý druh rozdelenia v Cirkvi**, ktorý absolútne nie je podobný Kristovi. Je to **priepasť medzi veľkým a malým**. Teda tými, ktorí robia v Cirkvi veľké veci, a tými, ktorí sú povolení k menším skutkom. Boh tento druh rozdelenia zakázal.

Toto rozdelenie spôsobuje, že tí malí strácajú odvahu. A nakoniec sú presvedčení, že nerobia pre Boha nič významného; že Boh si ich nemôže použiť pre svoje diela. A možno si aj ty hovoríš: „Som jedným z týchto malých ľudí. Veci, ktoré konám v Božom kráľovstve sú veľmi malé. Nie som zapojený v ničom veľkom a dôležitom pre Pána.“ Ale o to tu nejde. Áno, niektorí ľudia robia v Cirkvi veľké veci, ktoré mnohí vidia a o ktorých mnohí počújú. Ale niektorí z týchto veľkých ľudí nemajú oči, aby videli potreby zranených ľudí. Orientujú sa radšej na veľké projekty, než na potreby.

Najpoužívanejšími ľuďmi v Cirkvi sú tí, ktorí majú oči k vidению a uši k počúvaniu. Jednoduchým faktom je, že Kristus, ktorý vo mne žije, nie je slepý ani hluchý. A jeho Slovo hovorí: „Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v nádži a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?“ (1 Jn 3, 17). Ježiš vidí všetky potreby a zranenia okolo mňa. Počuje stonanie a plač skľúčených a zotročených ľudí. **Ak mám byť stále viacej ako On, potom musím mať oči i uši, aby som videl i počul to samé.**

Imrich Degro

Modlitba za uzdravenie

pokračovanie

- žijúci v manželstve:

Dakujem ti, Pane Ježišu, že si bol prítomný, keď začalo moje manželstvo. Zahrň, prosím, i moju manželku (môjho manžela) svojou láskou a zahoj všetky rany, ktoré v našom manželstve vznikli. Vyslovujem dnes znova svoje „áno“ voči nej (nemu). Hovorím „áno“ aj k tomu, aká (aký) je, a odpúšťam jej (jemu). Daj, prosím, nech nečakám od nej (neho) nič, čo mi nemôže dať.

Ty jediný si mojim šťastím na Zemi. Uzáž nám, ako ti môžeme spoločne patriť. Dotkní sa svojim uzdravujúcim pohľadom všetkých našich strachov - z budúcnosti, z deťí a o deti, z vlastnej slabosti. Ty si tým prvým uprostred nášho manželstva.

- žijúci záväzný celibát:

Dakujem ti, Pane Ježišu, že si ma povolal ku kňazstvu (k reholnému životu). Ty vieš, s akou radosťou i obavami som ti povedal (a) svoje „áno“. Poznáš aj všetky moje sklamania, ktoré som po tomto svojom rozhodnutí prežil (a). Daruj mi, Pane, nový pohľad otvorený pre všetko, čo prichádza od teba. Uzdrav vo mne akéhokoľvek formu povýšenosti, nadradenosťi, sebaistosti či spoliehania sa na vlastný výkon. Uzdrav vo mne strach zo sklamania, zo vzťahov, z vlastnej sexuality, z opačného pohlavia, strach zo zlého rozhodnutia. Uzdrav ma zo všetkej zatŕpnutosti a nedôvery voči spolubratom (spoluestrám). Uved' ma, môj Pane, do slobody svojho milovaného dieťaťa.

- žijúci nedobrovoľne sami:

Pane, ty vieš, ako na mňa dolieha samota, pocit premárneného života, strach, že som už všetko zmeškal (a). Dávam ti svoje výčitky voči tebe, svoje pocity, že si na mňa zabudol. Zriekam sa ich.

Pane, ty si ma povolal do svojho spoločenstva lásky. Daruj mi otvorenosť pre prítomný okamih a zober zo mňa strach z budúcnosti, strach z akéhokoľvek závažnejšieho kroku, z vol'by, strach z mužov, zo žien. Uzdrav spomienky a zranenia,

ktoré tieto strachy spôsobili a uvedú ma do radostnej otvorenosti voči tebe. Daj mi silu zvoliť si tento súčasný stav ako šancu, ako dar - či už to bude stav trvalý alebo len dočasný. Ty si moja budúcnosť, v tebe mám svoju istotu.

Záver

Môj Pane, velebím Ťa, chválím Ťa a túžim ti spievať novú pieseň. Lebo ty jediný si pre mňa prameňom lásky, radosti a pokoja. Svoj život mám z twojej ruky a túžim ti ho nanovo odovzdať. Verím, že si teraz začal uzdravovať môj život. Chcem ti znova povedať svoje „áno“ voči tebe ako Bohu mojej minulosti, prítomnosti i budúcnosti. Amen.

Preložené z češtiny a upravené podľa HRUŠKA, P. (red.): Povolání a věrnost. Zborník textu. Praha : Pastorační středisko při Arcibiskupství pražském 1994, s. 37-39.

Vážení čitatelia,

v duchovnej oblasti uzdravenie spočíva v odpustení tým, ktorí nám ublížili. No nie je vždy nutné, aby sme sa v odpustení stretli s tými, ktorí nám ublížili (rodičmi, súrodencami, inými). Pretože, ak by došlo k stretnutiu, mohlo by to priniesť ďalšie zranenia mne alebo druhým.

Druhý krok k uzdraveniu spočíva v tom, že prežijeme znova zraňujúcu situáciu, ale tento krát už spolu s Ježišom. Napríklad: môžem si seba predstaviť ako malého chlapca či dievčatko, ktoré sa hnevá na svoju matku alebo otca, lebo ma nechcú objať, pričom ja veľmi potom túžim. A túto emóciu ako malý chlapec či dievčatko zdieľam teraz s Ježišom. Takto môže táto emícia vyjsť von na povrch. Teda nehovorím o tom ako o niečom minulom, ale hovorím o tom s Ježišom. A keď o tom s Ježišom hovoríme, môžem od neho priať lásku. Ježiš môže totto prázdne miesto v srdci vyplniť.

Ponúkli sme Vám modlitbu za vnútorné uzdravenie. Nefunguje však ako mágia. Nemôžeme očakávať, že táto metóda či modlitba priniesie okamžité uzdravenie. Často to trvá dlhšiu dobu a je potrebné modlitbu opakovat.

Niekedy však potrebujeme nie len duchovné uzdravovanie, ale aj odbornú pomoc psychológov.

ZNAKY PÔSOBENIA ZLÉHO DUCHA

V predchádzajúcich číslach sme hovorili o pôsobení Ducha Svätého v živote človeka prostredníctvom jeho dvoch najväčších mohutností: rozumu a vôle. Poukázali sme na znaky - pohnútky, ktoré je potrebné bráť do úvahy pri rozlišovaní pravosti jeho pôsobenia.

Dnes Vám chceme priblížiť znaky pôsobenia zlého ducha v pohnútkach a cinnosti nášho rozumu a vo vzťahu k hnutiam našej vôle.

pohnútky a cinnost' rozumu

1. Zlý sa snaží nás oklamat. Niekoľko to robí otvorene a niekoľko skryto. Otvorene to robí vtedy, ak sa nám snaží „nasadiť“ do našej myseľnečo, čo odporuje viere; ak nám podsúva názory nezlučiteľné s Božím milosrdenstvom a prozretelenosťou; ak nám našepkáva myšlienky nezhodujúce sa s kresťanskou morálkou; ak nás nabáda k podozrievaniu blížnych, aby v nás roznechoval vášeň. Skryto to robí vtedy, ak nám hovorí veľa pravdivého, ale primiesza aj nepravdu.

2. Upriamuje našu pozornosť na neužitočné a nepodstatné veci. Robí to preto, aby nás odviedol od konania dobra.

3. Pomocou zvrátených predstáv vyvoláva v nás tmu, zmätko, nepokoj, úzkosť, beznádej, a pod..

4. Vedia nás k neposlušnosti a vzdorovitosti voči autorite Božieho slova a učiteľskému úradu Cirkvi.

5. Nabáda nás k tomu, aby sme preháňali v konaní dobra. Aby sme pri konaní dobra zabúdali na správnu mieru, čas, vhodné miesto, povahu ľudí, ich pohlavie, vek, zdravotný stav. Dané dobro je často v rozpore s našimi povinnosťami vyplývajúcimi z nášho stavu a povolenia.

6. Zlý duch nám vždy vnuká märnivé a pyšné myšlienky. Napríklad aj pri modlitbe či evanjelizácii alebo inej službe nás pobáda k tomu, aby sme sa vyvýšovali nad ostatných a pohľdali nimi.

Upravené podľa J. B. Scaramelli: *Pravidla pro rozlišování duchů*. Olomouc 1995.

hnutia vôle

1. Zlý duch v nás vzbudzuje pocity nenávisti, nevôle, hnevu, závislosti, stiesnenosti. Cez nich v nás chce vyvolat žiadostivosť po zmyselných rozkošiach, bohatstve a poctách. Trápi nás, ak ich nemáme. Keď ich dosiahneme, znepokojujú nás.

2. Znakom zlého ducha je pácha alebo falošná pokora. Vzbudzuje v nás pocity domýšľavosti, samolúbsti a túžbu po sláve, uznaní, hodnostiach a pod..

Nebezpečnejšia je falošná pokora, lebo vtedy nám diabol pripomína naše hriechy a nedokonalosti alebo minulú skazenosť či terajšiu úbohost'. Tým v nás vyvoláva nepokoj, horkosť a malomyseľnosť. My sa však nebráime voči týmto myšlienkom, lebo si myslíme, že vedomie hriechov je prejavom hlbokej pokory. Ale v skutočnosti sme otrávení peklom. Sv. Terézia hovorí, že skutočná pokora, aj keď človek poznáva seba ako zlého a cíti bolest' nad svojim stavom, nespôsobuje ochromenie a neznepokojuje, nevyvoláva vyprahnutosť, ale útechu.

3. Vyvoláva zúfalstvo a nedôveru. Navodzuje porazenecké náladu, aby nás ochromil a oslabil.

4. Neposlušnosť voči predstaveným alebo zatvrdlivosť vôle.

5. Vnuká zlé úmysly konania. Predstavuje ako čnosť to, čo je kvôli zlému úmyslu hriechom.

6. Netrpezlivosť v zármutku alebo v znášaní príkoria. Zlý sa zmocňuje našej predstavivosti a prebúdza spomienky na krivdy, nafukuje úmysel krivditeľa.

7. Prudký výbuch vášni aj pri najmenších príležitostach.

8. Nezdravá náklonnosť k časnym veciam, neusporiadaná k duchovným hodnotám a zbytočné zotrúvanie v duchovných útechách.

9. Hnevlivá horlivosť a láska, ktorá sa príliš rozčuluje nad chybami iných.

Po udalostiach z 11. septembra sa Anna Grahamová dcéra evanjelizátora Billyho Grahama zúčastnila rozhovoru v programe „EARLY SHOW“ a moderátorka Jane Claysonová sa jej spýtaťa: „Ako mohol Boh niečo také dopustiť?“

Anna Grahamová jej dala veľmi hlbokú a múdru odpoved:

„Verím, že Boh je hlboko zaručený nad tým, čo sa stalo, tak ako aj my, ale roky sme Bohu hovorili, aby odišiel z našich škôl, z našej vlády a z nášho života. Ako môžeme očakávať, že nás Boh požehná a ochráni, keď ho žiadame, aby nás nechal na pokoj?“

Pozrime sa teda na to. Myslím, že sa to začalo, keď sa Madeline Oharová sťažovala, že nechce v školách žiadne náboženstvo a my sme povedali OK. Potom niekto povedal, že by bolo lepšie keby sa v školách nečítala Biblia, ktorá hovorí nezabiješ, nepokradneš a miluj svojho blížného, ako seba samého. A my sme povedali OK. Potom Dr. Benjamin Spock začal tvrdiť, že by sme nemali svoje deti trestať, keď sa zle správajú, lebo by sme tak mohli zraniť ich mladé osobnosti a narušiť ich sebaúctu (syn Dr. Spocka spáchal samovraždu) a my sme súhlásili: „Odborník určite vie čo hovorí.“ Tak sme znova povedali OK. Potom niekto povedal učiteľom a riaditeľom, aby nevychovávali naše deti, keď sa správajú zle. A riaditelia povedali, aby žiadny člen učiteľského zboru netrestal študentov, keď sa neprístojne správajú, lebo nechcú stratit dobré meno. A my sme povedali OK. Potom niekto povedal dovoľme našim dcérám, aby nezáväzne sexuálne žili, a aby išli na potrat, keď cheú a nemusia o tom povedať dokonca ani svojim rodičom. A my sme povedali OK. Potom nejaký múdry člen školskej rady povedal, že chlapci zostanú chlapcami a aj tak si budú robiť čo chcú, takže dajme svojím synom toľko kondómov, koľko si len zažiadajú, aby si užili toľko zábavy, koľko len chcú. Nemusíme pritom hovoriť rodičom, že ich dostali v škole. A my sme povedali OK. Potom niekto z vyšších štátnych úradníkov povedal, že nezáleží na tom, čo robíme v súkromí vrátane prezidenta, ak máme prácu a naša ekonomika je v poliadike. Potom niekto povedal: „Vydávajme časopisy s obrázkami nahých žien a nazvime to dobrým realistickým ocenením krásy žen-“

ského tela.“ A my sme povedali OK. Potom niekto posunul toto oceňenie ešte o krok ďalej a publikoval obrázky nahých detí. Ďalší krok urobil, keď ich sprístupnil na interne. A my sme povedali OK a odvolali sa predsa na slobodu prejavu. Potom prišiel zábavný priemysel s tým, aby sme urobili televízne programy a natočili filmy, ktoré propagujú neúctu k ženám, rúhanie a nezákonny sex. Povedali: „Na hrávajme hudbu, ktorá povzbudzuje ľudí k znásilňovaniu, drogám, vraždám, samovraždám a k uctievaniu satanských symbolov.“ A my sme povedali: „Ved’ je to len zábava nemá to žiadne negatívne vplyvy, aj tak to nikto neberie vážne, tak podme na to.“

Teraz sa pytame sami seba prečo naše deti nemajú svedomie, prečo nerozoznávajú dobré od zlého a prečo pre nich nie je problémom zabiť cudzincov, svojich spolužiakov a samých seba. Keby sme o tom dlhšie premýšľali a pozreli sa hlbšie, možno by sme našli odpoved. Myslím, že to má veľa do činenia s tým, že „človek žne, čo zasadil“.

„Drahý Bože, prečo si nezachránil to malé dievčatko, ktoré zabili v triede?“ S pozdravom znepokojený student.

ODPOVED: „Drahý znepokojený študent, mám zakázané ísť do škôl“. S pozdravom, Boh.

Je smiešne, ako ľahko ľudia zavrhnu Boha, a potom sa čudujú, prečo sa svet rúti do pekla. Je smiešne, ako veríme všetkému, čo sa píše v novinách, a spochybňujeme všetko, čo hovorí Biblia. Je smiešne, ako chce ísť každý do neba s tým, že nemusí veriť, myslieť si, hovoriť alebo robiť to, čo prikazuje Biblia. Je smiešne, že niekto povie „Verím v Boha,“ ale stále nasleduje Satana, ktorý, mimochodom, tiež „verí“ v Boha. Je smiešne, ako rýchlo sme pripravení súdiť, ale sami nechcemec byť súdení. Je smiešne, ako môžeš poslať tisíce „vtipov“ e-mailom, ktoré sa budú rozširovať rýchlo ako oheň, keď však pošleš správy, ktoré hovoria o Bohu, ľudia si dvakrát premyslia, či ich pošlú ďalej. Je smiešne, ako sa neslušné, nemravné, vulgárne a obecné správy slobodne šíria kyber - prieskorm, ale verejně diskusie o Bohu sú v školách a na pracoviskách potlačované. Je smiešne, ako môže byť niekto v nedele zapálený pre Krista, ale ostatné dni v týždni je neviditeľným kresťanom.

Premýšľaš?

Ak nesúhlasiš s týmto myšlienkovým procesom, potom sa ľahostajne neopri o operadlo a nest'ažuj sa, aký je tento svet zlý!

Prevzaté a upravené podľa http://www.klose.sk/oddych/text/11_september_2001.doc

☺ Zasmejme sa ☺

Trojročný chlapček sa počas letného sparného dňa pozera z okna, keď sa zrazu zbehnú mraky a zablýska sa. Chlapček sa celý natešený otočí k starkej. Starká, Pán Boh si ma práve odfotil!

☺ ☺ ☺

V kostole bola vykradnutá pokladnička. Po niekoľkých dňoch dostal farár obálku s päťdesiatkorunáčkou. Na priloženom lístku bolo napísané: „Ukradol som z kostola dvesto korún. Ale keďže ma trápi svedomie, posielam vám päťdesiat korún späť. Ak ma bude svedomie trápiť aj ďalej, môžete počítať s ďalšími splátkami.“

☺ ☺ ☺

Pán farár dostal šek na veľkú sumu na dobročinné účely. „Ale ten šek nemá podpis“ - hovorí farár darcovi. „Viete, pán farár, keď robím dobrý skutoč, chcem zostať v anonymite!“

CHARIZMY III.

Charizma poznania

Je jednou z chariziem, ktoré najviac udivujú. Mimo fenoménu mimoriadnosti a zázračnosti je dôležité, aby sme v nej spoznali Božie pôsobenie, znamenie Božej lásky a milosrdenstva.

Prepojenie chariziem

Charizma poznania býva často prepojená s inými charizmatickými prejavmi. Uvediem svoju skúsenosť zo stretnutia, ktoré sa konalo za prítomnosti pátra Tardifa. Počas adorácie pred Sviatosťou Oltárnom držal mikrofón a modlil sa. Medzi iným povedal: „Medzi nami sú traja ľudia, ktorí majú problémy so sluchom. Majú strojček, aby lepšie počuli. Pán ich v tejto chvíli uzdravuje.“ O niečo neskôr boli vyzvaní tí, ktorým Pán uzdravil sluch, aby vydali svedectvo. Následne prišli na pódiu traja účastníci stretnutia a rozprávali o tom, ako im Pán vrátil sluch. Neskôr sa opakovala podobná scéna s inými uzdraveniami.

Pri sledovaní celej záležitosti som si kladol otázku, či to, čo páter Tardif oznamoval počas modlitby, bola charizma uzdravovania alebo poznania či proroctva? V úprimnej snahe vyriešiť dilemu som nakoniec uznal, že pravdepodobne ide o súhrn viacerých chariziem, že ide o „závan“ Ducha, ktorý nepozná pri svojom účinkovaní strikné oddelenie jednotlivých chariziem. Jeho pôsobeniu vždy niečo predchádza, niečo ho sprevádzá i niečo bude nasledovať. To podstatné, čo môže do celého diania vložiť človek, je jeho otvorená spolupráca s Božím Duchom. Predpokladám, že ani páter sám nemal v danej chvíli istotu, či je to poznanie, či je to dar uzdravovania alebo proroctvo. Jednoducho mu bolo dané, čo má povedať a on to urobil.

Dispozícia modlitby

Tak, ako sa jednotlivé charizmatické prejavy navzájom prelínajú a viažu k situácii života, tak aj ich prejavy, ich používanie sa viaže k vhodnej dispozícii človeka, tvorenej najmä modlitbou alebo modlitbovým zhromaždením. Oveľa čas-

tejšie sa objavujú charizmatické prejavy na zhromaždeniach, kde sa zúčastnené spoločenstvo modlí s očakávaním Božieho obdarenia. Na druhej strane, je veľmi málo svedectiev o tom, žeby Duch Svätého charizmatickým spôsobom pôsobil medzi ľuďmi, ktorí to vôbec nečakajú, ani po tom netúžia. Ale keď človek vytvára vo svojom srdci dispozíciu otvorene a pokorne žiť pod vplyvom Svätého Ducha, oveľa častejšie prijíma túto formu požehnania pre seba i pre druhých.

Túto rubriku sme rozdelili na systematickú a aktuálnu formáciu.

V systematickej sme postupne predstavili vznik a vývoj ChO v celosvetovom meradle a zvlášť na Slovensku. Po historickom vstupe uverejňujeme katechézy o podstate a charakteristických črtách ChO, o charizmách a ich používaní v službe iným.

V aktuálnej formácií sa predovšetkým venujeme problematike života v spoločenstve.

Sloboda človeka

Slово poznania, podobne ako aj iné charizmatické prejavy nenútia človeka, aby ich bezpodmienečne prijal. Charizmy totiž neobmedzujú život a slobodu človeka. Ak nám Duch vnukne určitú vec, ktorú by bolo potrebné oznámiť alebo podľa ktorej treba niečo urobiť, to neznamená, že ju už musíme bezpodmienečne uskutočniť. Aj keď Boh dáva zo svojej strany istú výzvu, dáva s ňou zároveň aj veľkú mieru slobody, ktorú môžeme uplatniť tak, ako sa nám to v danej chvíli najlepšie zdá. Samozrejme, uvedomujeme si, že prijať Boží podnet, znamená prijať požehnanie a tak upevniť, prehliobiť spoluprácu s Bohom.

Slово poznania a Božie slovo

Je logické, že slovo poznania sa najčastejšie viaže k textu Božieho slova, pretože ono je živé a účinné. Boh ním napomáha nášmu rastu a vždy pod jeho vplyvom v nás nie-

čo posilní a prinesie nám viac Božieho života. Podobne môžeme slovo poznania viazať k slovu, ktoré nám je vnuknuté. Ono pritom nemusí vychádzať priamo z Písma Svätého. Môže byť vnuknuté ako osobitné slovo pre určitú rozhodujúcu situáciu, ktorá stojí pred nami. Na ilustráciu si môžeme všimnúť niekoľko biblických udalostí.

Po hriechu Dávida s Uriášovou ženou Betsabe, prorok Nátan dostáva poznanie od Pána a prichádza napomenúť Dávida. Rozpovie mu podobenstvo o človekovi, ktorý mal jedinú ovečku a aj tú mu iný, čo ich mal veľké množstvo, zobrajal. Na základe poznania si Dávid uvedomil svoj hriech a dal sa na pokánie (porov. 1 Sam 11, 12)

Inú udalosť o milosti poznania nachádzame v evanjeliu sv. Matúša, keď na otázku Ježiša, „za koho po-kladajú ľudia Syna človeka?“, Peter odpovie: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“ A Ježiš dodá: „Blahoslavený si, Šimon syn Jonášov, lebo ti to ne-zjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach.“ (porov. Mt 16, 13 - 17)

V Skutkoch apoštолов (9,10-16) nachádzame udalosť obrátenia Šavla. Učeník Ananiáš dostáva poznanie, aby šiel do ulice, ktorá sa volá Rovná a aby v Júdovom dome vyhľadal Šavla. V tomto prípade dar poznania slúži k podaniu pomocnej ruky práve obrátenému Šavlovi. Charizma poznania znamená, vstúpiť do akcie s poznaním, ktoré sme dostali.

Interpretácia

Slivo poznania vie hlboko vstúpiť do nášho života, ale nie vždy sa ľahko pochopí, či vysvetľuje. Zvlášť, keď v sebe prináša aj určitú mieru proroctva. Budem konkrétny, aby som objasnil túto záležitosť.

Pri stretnutí spoločenstva, kde sme sa už dlhší čas modlili za bezdetných manželov, nám Pán cez jedného z bratov dal vo vnuknutí súradnice z listu Galatánom 4, 27. Samozrejme, po slove poznania sme boli zvedaví, čo je v danom teste napísané. Prečítali sme: „Raduj sa, neplodná, ty, čo nerodiš, zajasaj a vykrikni ty, čo nepoznáš pôrodné bolesti, lebo opustená má veľa detí, viac ako tá, ktorá má muža.“ Po od-

znení tohto slova nás naplnila radosť i istota, že Boh vo svojej dobreto im predsa len požehná dieťa. Bolo to poznanie, ktoré veľmi zreteľne naznačovalo chod ďalších udalostí, a predsa to tak nebolo. Naša predstava, že manželia budú one-dlho čakať dieťatko, nebola správna. Po modlitbe sa totiž v týchto manželoch prebudila hlboká vnútorná túžba po osvojení si dieťaťa. Pán ich zvnútra vyzval k tomuto rozhodnutiu. Muselo byť veľmi silné, pretože, keď v minulosti zvažovali aj túto alternatívnu, nikdy ju nevedeli vnútorne považovať. Prianím budúcej mamičky bolo, aby to dieťatko bolo novorodencom. Vybavili si potrebné náležitosti k adopciu a zaradili sa do poradovníka čakateľov. Veľkým prekvapením pre nich bolo, keď im o pári mesiacov, bezprostredne pred Vianocami, zatelefonovali z blízkej nemocnice, kde práve prišlo na svet dieťatko, ktorého sa matka zriekla a hľadali preň adoptívnych rodičov. Na Vianoce už mali dieťatko medzi sebou.

Znovu som sa pýtal, či to slovo, ktoré sme dostali: „*Raduj sa neplodná...*“, bolo slovom poznania. S vďakou musím povedať, že áno. Aj keď jeho naplnenie sa udialo v inej podobe, než sme si to v danej chvíli predstavovali. Teda chceme naznačiť, že ak človek prijíma poznanie, a to poznanie mu dáva určitý smer, nezostaňme v pozícii, že jedine takto to bude možné, že jedine takto sa to má uskutočniť. Zostávame ďalej v pozícii odovzdanosti. „Bože, ako Ty budeš chcieť. Ja chcem byť verný tomu, čo si mi povedal, ale ako sa to uskutoční, neviem.“ To sú slová, ktoré prežívala Panna Mária, keď jej bolo oznamene slovo poznania, že sa stane Matkou Božieho Syna: „*Pane, ale ako sa to stane? Nech sa mi stane podľa tvojho slova.*“ To je tá správna pozícia, ktorú má mať človek, ak chce byť živený poznaním od Boha.

Osobitné slová poznania

Okrem poznania z Božieho slova, sú tu aj osobitne vnuknuté slová poznania, ako napríklad nachádzame v Skutkoch apoštolov v tretej kapitole, keď Peter a Ján vystupujú do chrámu modlit' sa a pri chrámovej bráne sedí človek, mŕzák, očakávajúci milodar od prichá-

dzajúcich ľudí. Keď k nemu pristúpia, povie Peter: „*Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!*“ (Sk 3, 6). Bolo to slovo poznania alebo charizma uzdravovania? Znovu máme možnosť uvažovať o jednom i druhom, ale teraz sa prikloní viac k charizme poznania. A sice preto, že to, čo povedal Peter, bolo naozaj len z milosti Božej, z vnuknutia. Niečo podobné môžeme vidieť u Petra, keď označuje Ježiša za Božieho Syna. Nepovedal to sám od seba, ale preto, že mu to zjavil Nebeský Otec. Čiže zdá sa, že slovo poznania, skutočnosť, ktorú má Peter vyslovit', dostáva ako milosť pre danú chvíľu, a pritom dané poznanie nie je citáciou Písma Svätého.

Ak dostávame poznanie od Pána, obyčajne jeho ovocím býva vnútorný pokoj a spokojnosť s tým, čo sme spoznali, lebo máme istotu, že to pomôže a uľahčí riešiť rôzne záležitosti v našom živote.

Rozlišovanie

Osobné rozlišovanie je dôležité najmä v prípade, keď mi niekto iný tlmočí poznanie pre mňa, ako aj vtedy, keď si ma Boh chce použiť na sprostredkovanie poznania iným. Je vhodné pridržať sa niektorých zásad.

Prvá zásada: pri uplatňovaní charizmy poznania je **opatrnosť** vzhľadom na prijatie i tlmočenie poznania.

Stáva sa, že niekto ku mne prichádza s poznánim, ktoré v nás môže vyvolávať určitú pochybnosť, neistotu, nakoľko ho mám brať vážne. Napríklad, niekto po návrate z pútnického miesta alebo z modlitbového stretnutia mi povie: „Panna Mária ti odkazuje ...“ alebo „Pán Ježiš mi povedal pre teba ...“, „Duch Svätý mi pre teba vnukol toto posolstvo ...“

Kladiem si otázku, prečo Pán používa tlmočníka, prečo mi to ne-povie priamo? Ved' ak som otvorený prijať od Pána to, čo potrebujem, mám nádej, že mi to povie priamo. Nezdá sa mi, žeby Boh musel používať tlmočníkov vo veciach, ktoré mi môže povedať osobne.

Na druhej strane, my sami niekedy zisťujeme, že máme určité poznanie tlmočiť iným ľuďom. Budeme veľmi opatrní a nevytvárajme okolo seba atmosféru „tlmočníkov Božej vôle“. Skutoční tlmočníci Božích prianí bývajú veľmi pokorní, nenápadní, ale pritom ľudia zisťujú, že to, čo povedia, je skutočne dôležité pre ich život.

Je užitočné prosiť Božieho Duha, najmä pri prvých skúsenostach s touto charizmom, aby prijaté poznanie mohlo byť ešte niečím nenápadným potvrdené a tak s väčšou istotou prijaté alebo odovzdané. K rozlišeniu pravosti poznania môže ďalej vo veľkej miere prispieť i spoľočenstvo, ale k tomu sa dostaneme neskôr.

Ďalšou zásadou, ak ide o tlmočenie poznania niekomu, je **zváženie jeho dispozícií**, životných okolností, za ktorých mu je možné poznanie odovzdať, s predpokladom jeho prijatia.

Niekedy sa stáva, napríklad pri modlitbách za vnútorné uzdravenie, že dostávame slovo poznania z Písma Svätého. Pritom vidíme, že to slovo je príliš ľažké na prijatie pre toho, za koho sa modlíme a tak zvažujeme, či ho máme prečítať. V takýchto prípadoch môže byť osoznejšie vyčkať na vhodnejší čas, vhodnejšiu dispozíciu alebo budeme musieť prehodnotiť, či naozaj toto slovo poznania malo byť adresované jemu.

Tretia zásada: slovo poznania má byť **konkrétné a adresné**. Totiž, ak je príliš zahmlnené, málo konkrétné, prebúdza našu predstavivosť alebo osobné či skupinové priania. Napríklad, pri veľkých zhromaždeniach, keď niekto dostal poznanie o uzdravení niekoho zo zúčastnených, nemôže to byť interpretované všeobecne: „Pán tu niekoho uzdravuje.“ Alebo: „Boh uzdravuje jednu osobu z bolesti hlavy.“ A pritom je prítomných okolo tisíc ľudí, z ktoro-

rých určite viacerých bolí hlava. Slová poznania tohto druhu vyslovávajú v každom z nás predstavu, že sa to týka práve mňa. Autentické slovo poznania má konkrétnego adresáta, či bližšie špecifikované okolnosti, a tým sa môže stávať viero-hodnejšie, samozrejme v náväznosti na jeho naplnenie.

Inou zásadou správneho zahytenia slova poznania je **otvorenosť** pre to, čo chce a kedy to chce Pán. Slovo poznania prichádza v Bohom danom čase i s Bohom daným obsahom. Preto je potrebná pokora a otvorenosť. Vieme byť náchylní „vypracovať“ si slovo poznania vo svojej myсли, ale tí, čo s ním majú skutočnú skúsenosť hovoria, že poznanie prichádza bez toho, aby si ho dopredu pripravovali a jeho obsah býva nečakaný, prekvapivý. Tým nechcem povedať, že len v týchto líniach pôsobí Boží Duch; nie, On vanie ako chce a kedy chce. Skutočný „punc pravosti“ na celé dianie dáva On sám.

Poslednou zásadou je pokora. Je dôležitá aj preto, aby sme sa nestávali centrom pozornosti alebo nevyvolávali v ľud'och naviazanosť na „vyhlásených“ charizmatikov. Podporovali by sme tým nezdravé úsilie, aby nám niekto druhý,

„charizmatik“, riešil problémy, ktoré pri väčšej osobnej dôvere a otvorenosti voči Božiemu Duchu môžeme s Božím obdarovaním vyriešiť aj sami. Tým nechcem poprieť základný význam charizmy a to, že je daná pre službu iným, len chcem poukázať aj na jej výchovný charakter. To znamená, že Boh chce dať svoje dary každému, a teda každý z nás je osobne za to zodpovedný. Jednoducho povedané, nesmieme sa naviazať na charizmatickú osobu, ale ak takých ľudí medzi sebou máme, buďme za to Pánu Bohu veľmi vdăční a vážme si ich.

Charizma jazykov

Charizma slova poznania sa dosť často prejavuje v modliacom sa spoločenstve, zvlášť kde sú niektorí obdarení charizmom jazykov. Duch sa v nás prihovára aj za to, čo ani my sami nevieme a nepoznáme (porov. Rim 8, 26). Logické je to aj preto, že charizma jazykov v dostatočnej miere robí ľudí slobodnými od seba a o to viac disponovaných pre to, čo je Božie. Keď sú medzi nami bratia a sestry modliaci sa v jazykoch, môžu prispieť k vhodnej duchovnej klíme, v ktorej Pán pôsobí medzi nami, ale o tom sa zmienim podrobnejšie v inom výklaede.

Peter Brodek

NEFORMÁLNE STRETNUTIE

V minulom čísle sme hovorili o vzájomnom zdieľaní sa a o vydávaní osobného svedectva. Dnes by som Vám chcel priblížiť tzv. neformalné stretnutie spoločenstva.

Zvyčajne priestor pre neformalné stretnutie a komunikáciu sa vytvára spontánne pred samotným stretnutím spoločenstva alebo poňom. Teda, ak sa ešte čaká na prichádzajúcich, alebo ak sa už spoločenstvo rozchádza.

Je však veľmi vhodné vedomie vytvárať takýto priestor a bezprostredne hovoriť o normálnych záležitostach nášho bežného života, pretože kresťanstvo to nie je len stále niečo duchovné. Aj Ježiš s apoštoli išiel na svadbu, či bol pozvaný na večeru alebo nejakú oslavu.

Je vhodné prichystať aj malé občerstvenie, ktoré napomáha spon-

tanej komunikácii. Vyhýbajme sa však veľkým hostinám či pretekom v pohostení.

Najlepšie je vytvoriť priestor po stretnutí - ako posledný bod programu stretnutia, ale môžeme to pokojne urobiť aj na začiatku stretnutia. Napríklad, ak ľudia prichádzajú rovnou s práce, dobre im padne najprv malé občerstvenie a uvoľnenie, odreagovanie sa od pracovných záležitostí. Avšak potom musíme ustriechnuť čas, aby sa stretnutie nezvrhlo len na rozprávanie „o všedných udalostach“ a spoločná modlitba bude len nepatrnným dodatkom.

Pokojne môžeme v komunikácii vytvoriť dvojice alebo trojice. Nemusíme nutne všetci vytvárať jednu skupinu. Nezabúdajme, že

CHVÍĽA NA LÁSKU

Máš len chvíľu na Láske,
lebo už o chvíľu
tu nemusíš byť,
preto s láskou musíš žiť.
Miluj naplno,
lebo o chvíľu
už môže byť neskoro.

Pozeraj sa s Láskou,
hovor s láskou,
počúvaj s láskou,
dávaj s láskou,
kráčaj s láskou,
pracuj s láskou,
dýchaj a ži s láskou.

Máš len chvíľu na Láske,
preto bez prestania
nechaj lásku žiť
a svoje srdce
pre Najvyššieho,
nechaj stále bit'.
Však túto Lásku
ty nemáš sám,
dá ti ju ten,
ktorý sa večne dáva nám.

Katka

v spoločenstve nejestvuje nikdy dokonalá harmónia, súhra pováh, názorov, zvykov, a pod. Aj v najlepšom spoločenstve zostávajú ľudia slabí a hriešni. I pri najlepšej vôle vznikajú medzi ľuďmi konflikty. Preto sa musíme neustále učiť uvoľniť jeden pred druhým. A neformalné stretnutie.

**Privítame
Vaše postrehy
a skúsenosti.**

tie spo-
ločen-
stva je
v y n i -
kajúcim pro-
striedkom. Pán
nás aj takýmto spôsobom chce a môže
zjednocovať.

Imrich Degro

Dnes odpovedá

Kardinál Tomáš Špidlík

Boh je nezmeniteľný. Jeho rozhodnutie je večné. Ako teda môžeme prosiť, aby ho zmenil? Je to možné?

Pre všetkých, čo myslia logicky, bola táto otázka ľažká. Zapodievali sa ňou už v prvých kresťanských dobách. Ale poznali odpoveď. Od večnosti vidí Boh všetko, čo jestvuje. Ale vidí od večnosti i našu prosbu a vyhovuje jej skôr než sme ju vyslovili. Origenes to objasňuje pekným prirovnáním. Od večnosti je určené každému človeku, kedy a prečo príde na svet. A predsa sme tu preto, že tu boli pred nami naši rodičia. Tak sa dejú vo svete veci, pretože sme sa za ne modlili. Naše modlitby sú teda akoby rodičmi udalostí, ktoré sa v svete dejú.

Je teda modlitba v o svete?

Všetci svätcii boli o tom pevne presvedčení. Preto sa v e l a m o d l i l i nielen za seba, ale za celý svet. Preto aj Cirkev stále nabáda veriacich, aby sa modlili za všetky potreby ľudstva.

Prečo sa máme modliť „neodbytne“, teda vytrvale, dlho za jednu vec? Vari nestaci, ak Bohu predložime svoju prosbu iba raz a krátka?

Sv. Augustín odpovedá na túto otázkou vtipne. Keď opakujeme často „Vyslyš ma, Páne!“, to neznamená, že by začínať pozvoľna počuť Boh, ale postupne počujeme sami, o čo prosíme. Uvedomujeme si pomaly svoju závislosť na Bohu, lepšie uvažujeme o tom, čo naozaj potrebujeme. Vytrvalá modlitba má teda predovšetkým pedagogický charakter a je užitočná pre nás samých.

Za čo sa teda máme modliť?

Najjednoduchšia odpoveď je krátka: za všetko dobré a za nič zlého. Boh, ktorý je dobrota, môže dať

iba dobro. Sv. Augustín ustanovil pravidlá: „Všetko, čo si môžeme priať, o to sa môžeme modliť.“

Priať si smieme sebe i druhému iba dobro.

Smieme sa modliť za to, aby Boh druhého potrestal, pretože je zly?

Lepšie je modliť sa za to, aby dal Boh zvíťaziť pravde a spravodlivosti. On sám vie, ako má zaobchodiť so zlými. Ľuďom totiž nesmieme nikdy želať nič naozaj zlého, i keď oni konajú zle.

Smieme sa modliť za niečo, čo má pred Bohom malú cenu?

Môžeme uviesť stovky príkladov: ľudia sa modlia za pekné počasie pred prechádzkou a za to, aby vyhrali stávkou, a b y našli huby, keď ich i d ú zbierať. Ak sú to dobré želania, môžeme ich Bohu vždy predložiť. No máme byť vždy ochotní priať miesto toho niečo lepšieho, čo po nukne Prozreťnosť.

Aké je teda pravidlo pre vyššie, dokonalejšie prosby?

Sv. Ambróz ho vyslovil stručne: „Modlís sa? Modli sa za niečo veľkého!“ Angelus Silezius, sliezsky mystik, to vyjadril nemeckým veriacim: „Boh, ktorý je veľký, rád dáva veľké dary. Človek s malým srdcom ich iba nerád prijíma.“

Ktoré Božie dary sú veľké a ktoré malé?

Duchovné dary sú veľké, časné a hmotné sú malé. Sú akoby tieňom, ktorý sprevádza veci. Origenes preto prirovnáva prosebnú modlitbu ku kupovaniu veci potrebných pre život. Na trhu sa kupujú iba veci. Tieň sa dáva s nimi zadarmo. Šalamún prosil Boha o múdrost, bohatstvo a dlhý vek mu Boh pridal (porov. 1 Kr 3, 11). Tak i nám pridá Boh všetko, čo potrebujeme pre život na

zemí, keď ho prosíme o hodnoty, ktoré platia v nebi.

Ale či nebýva úprimnejšia a vrúcnnejšia modlitba za to, čo nám leží bezprostredne na srdeci?

Keď sa matka modlí za uzdravenie chorého dieťaťa, je jej prosba úpenlivá. Zdravie je sice pozemská vec, ale modliť sa za dieťa je pre matku dušovnou potrebnosťou. Práve preto sa môžeme modliť za všetko, čo nám leží na srdci.

Výška týchto želaní zodpovedá výške dušovného života. Len tak je prosba úprimná.

Ale predsa nás len mrzí, keď nám Boh nedá to, o čo sme prosili. Zdá sa, že sme sa modlili nadarmo?

Nadarmo sa nemodlíme nikdy. Musíme byť presvedčení, že nám Boh dá to, o čo prosíme alebo niečo ďalhe písie. Ale to je pre nás skúška viery.

Nie vždy tomu ľahko uveríme. Origenes to vysvetľuje takto: Keď sa modlíme, modlí sa s nami Duch Svätý. Ten vie, čo je nám užitočnejšie pre večný život. Jeho hlas je teda silnejší než naše citové vzdychy. Napokon ľudská skúsenosť potvrzuje, že keď si niekto u Boha vyprosuje niečo príliš tvrdohlavo, že to potom dostance za trest.

Modlitba je teda prejav viery, no nie v magickú silu našich slov, ale v Boha, ktorý to s nami vždy dobre myslí.

Otázkay a odpovede sú vybrané z knihy: TOMÁŠ ŠPIDLÍK: *Vieme sa modliť?*. Bratislava 1993.

Škola modlitby 2007

Tešila som sa na Školu modlitby, lebo sa malo hovoriť o milosrdenstve, o sviatosti zmierenia a o všetkom, čo patrí k nej. Bola to túžba viac sa očistiť, aby som mohla lepšie žiť svoj život na oslavu Boha.

Oslovilo ma, ked' otec Imrich hovoril, že hriech je ako l'adovec: 1/8 nad vodou, ktorú vidíme a 7/8 pod vodou, ktorú nevidíme. Treba ho odstrániť celý. Treba ísť na korene hriechu, odstrániť ich a urobiť si plán ako d'alej. Ja som často videla iba tú 1/8 a d'alej som sa nedostávala.

Ked' sme uvažovali, či som milované dieťa v Božom náručí, alebo len sluha, začalo sa mi rozjasňovať prečo moje spovede sú stále skoro vždy rovnaké o pádoch, vstávaniach, o vzt'ahoch. Našla som dva korene hriechu pre začiatok. To, že som stále iba sluhom, pochádza z môjho detstva a mladosti. Pre dvoch starších bratov som bola sluhom a mladšej sestre opatrovateľkou.

Veľa som sa modlila za moje živé deti, ale spočítala by sa dalo na ruke, koľko za mŕtve. Druhý koreň hriechu som objavila, ked' sa hovorili príklady o nenanodených deťoch, o mŕtvyx deťoch, abortoch a bolo povedané, čo s tým d'alej robíť.

Máme s manželom syna a dcérku, ktorí už majú svoje rodiny. A máme pochované štyri deti. Trojčatá Marienku, Gabiku a Zuzanku a ešte Katku, ktorá zomrela v 8. mesiaci tehotenstva. Rany boli hlboké, ľažko sa hojili a ja som blokovala všetko a všetky spomienky na tieto chvíle. Na cintorín chodila švagriná, manžel a deti. Mňa sa to v úvodzovkách už netýkalo.

Ked' som to odovzdala vo sviatosti zmierenia, že som vlastne ubližovala živým aj mŕtvyx deťom, prosila som o modlitbu za uzdravenie. Prišla úľava. Večer pri sv. omši som prosila Pána Ježiša, aby ma premenil, aby som milovala všetkých rovnako, aby ma zobrať za ruku a zaviedol k mojim deťom po просiť ich o odpustenie za to, že museli tak dlho čakať, aby ich Pán Ježiš pohladkal. To isté musím urobiť doma. V srdci som cítila pokoj a radostné chvenie i slzy radosti.

Potom otec Imrich vyzval tých, ktorým sa neušla modlitba príhovoru, aby prišli dopredu. Ja som sa tiež nedostala na modlitbu príhovoru tak som išla dopredu a zrazu som mala obraz – Pán Ježiš prišiel s krídlom – zástupom detí, ktoré sa chceli radovať. Veľmi som sa rozplakala a nemohla som prestať ani večer, ani ráno. Vždy, ked' som privrela oči, videla som v myšlienkach stále ďalšie a ďalšie deti najprv z mojej rodiny, manželovej rodiny, príbuzných – bolo ich stále veľa a nevedela som to spracovať.

Pri svedectvách, ani neviem ako som sa dostala na pódiu, som porozprávala svoj zážitok s det'mi a s Pánom. Pôvodne som chcela prosiť o modlitbu, ale nejaký hlas mi hovoril: Povedz všetkým, čo počúvajú, aby ak poznajú takéto prípady detí, aby dávali pri sv. omši na paténu hriech rodicov, ktorí na svoje deti zabudli, aby Ježiš mohol konať - zlomiť tento hriech a uzdravovať vztahy v rodinách a deti aby vošli v radosti do Božej prítomnosti.

Mária

Odpustenie

Nastúpila som na seminár „život v Duchu“ Svätom, ktorý sa konal v Čadci. Počas doby medzi jednotlivými stretnutiami sme mali dobu dvoch týždňov na to, aby sme sa intenzívnejšie venovali očisteniu srdca od hriechov a ak máme narušený vztah s niekým, aby sme sa, ak je to možné, snažili dať to do poriadku. Vnímala som, že sa za nás organizátori tohto seminára modlia.

Uvedomila som si, že mám už dlhšiu dobu narušený vztah so svojou susedkou, ktorá sa so mnou nerozprávala a neodpovedala ani na žiadnenie pozdrav, či snahu z mojej strany. Pred nejakým časom prišli naše rodiny do konfliktu ohľadom

riešenia majetkových záležitostí. Aj keď sme sa to snažili riešiť ako sme najlepšie vedeli, náš vzťah sa narúšil. Odovzdala som to v modlitbe Bohu už aj predtým a počas doby očisťovania teraz nanovo. „Pane, pomôž mi s tým.“

Krátko na to som cestovala v autobuse. Vedľa mňa na sedadle sedela moja známa a rozprávali sme sa. Cez uličku vedľa nás sedela moja susedka. V duchu som si vzdychla. „Pane Ježišu, aj keď sme sa snažili riešiť túto situáciu v duchu lásky, ale predsa ak sme spôsobili tejto susedke nejakú ujmu, alebo rany, prosím ťa uzdrav to v nej. Odpust' nám Pane a požehnaj ju.“ Zamysleňa som pozerala z okna. Ani som nepostrehla, kedy vystúpila moja spolusiedacia. Miesto vedľa mňa ostalo voľné. Od mojej modlitby uplynuli asi dve minuty. Niekoľko si ku mne prisadol a dotkol sa ma a povedal: „Ahoj, kam ideš?“ Pozrela som sa a neverila vlastným očiam. Bola to tá susedka, s ktorou sme sa dlhší čas nerozprávali. Celú dobu, kym sme spolu cestovali, sme sa rozprávali o všetkom možnom, akoby sa nič nestalo. Ja som v duchu ďakovala Bohu, že tak rýchlo zasiahol a v priebehu niekoľkých minút vyriešil môj dlhotrvajúci problém. Naše susedské vzťahy sú zasa v poriadku. Chvála ti Pane aj za seminár „Život v Duchu Svätem“.

Marta

V súžení som vzývala Pána

V júli 2006 som podstúpila operáciu kolena pre roztrhnutý meniskus. Zdalo sa, že všetko bude v poriadku. Avšak na tretí deň k večeru sa dostavili bolesti v hrudníku a stále sa zväčšovali. Modlila som sa. Čas bežal a ja som vyčkávala, či zdravotná sestra večer nepríde skontrolovať pacientov po izbách, ako to býva zvykom. Prešli dve hodiny a pacientky na izbe videli, že je mi veľmi zle, preto zavolali zvončekom pomoc. Prišla zdravotná sestra a veľmi namrzeným tónom povedala, že mi nič nemôže byť, lebo EKG som mala v poriadku. Dala mi nájavo, že mi neverí, že to preháňam. Chcela som opnovať, že infarkt sa môže na EKG prejavíť aj neskôr.

V týchto bolestiach som sa znova obrátila na Pána a prosila som Ho. „Pane neviem aká je Tvoja vôľa v tejto ľažkej chvíli pre mňa, ale daj mi Tvoje Slovo. Otvorila som si Sv. Písмо. Bol to list apoštola Jakuba: „Trpí niekto z vás? Nech sa modlí [...] Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi: a nech sa nad ním modlia a mažú ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdravi chorého a Pán mu uľaví: a ak sa dopustil hriechov, odplustia sa mu [...] modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli. Lebo veľa zmôže modlitba spravodlivého.“ (5, 13). Slovo od Pána bolo tak silné a prekvapujúce, že prinieslo mi nielen novú nádej, ale aj určitý pokoj do srdca. Na mobile som vyťukala správu, že je mi veľmi zle a mám veľké bolesti, i že som si otvorila Písмо... Odoslala som to dvom sestrám zo spoločenstva i znova som sa odovzdávala do Pánovych rúk.

Čas v bolestiach prechádzal veľmi pomaly a na moju SMS správu nik neodpovedal. V noci som volala domov dcére - lekárke. Tá sa mi ozvala hneď a chcela hovoriť zo službu konajúcim lekárom, no ten odmietol zobrať telefón. Volala službu konajúceho internistu, ten povedal, že pôjde ku mne len vtedy, ak ho zavolá službu konajúci lekár a buchol s telefónom. Dcéra sa rozplakala a nevedela čo má robiť, lebo oddelenia v nemocnici sú cez noc uzamknuté. V tom mi došla SMS správa od sestry Hanky s týmto textom: „Drahá Marienka neodchádzaj, budeme všetci celú noc na kolenách prosiť Pána za Teba. Obtelefonovala som veľa sestier a bratov zo spoločenstva, modlia sa za Teba.“ Táto správa ma posilnila a uverila som, že Pán je so mnou.

Skoro ráno prišla za mnou do nemocnice dcéra a chcela ma za každých okolnosti z oddelenia zobrať domov. Povedala, že ak v noci zavolá rýchlu pomoc, prídu do desať minút a snažia sa pomôcť, ale tu sa správali absolútne neprofesionálne a ešte aj neľudsky. Ráno na vizitu však prišiel lekár, ktorý sa k prípadu postavil zodpovedne. Ihned nariadil konzultáciu internistu a vzápäť ma prekladali na iné oddelenie, kde sa potvrdila embolizácia do plúc.

Nechcem ani spomínať na túto ľažkú noc v nemocnici. No som presvedčená o tom, že ked' som dnes medzi živými, vdáčim za to mojím sestrám a bratom zo Spoločenstva sv. Archanjela Rafaela, ktorí volali na Pána a ON sa mi stal Záchrancom. Ty si môj BOH, vdáky Ti vzdávam, Ty si môj BOH, veľbím Ťa!

M. B.

PREČO BOH NEMÁ TITUL CSC ?

- Napísal iba jednu známu publikáciu, a aj tá je v hebrejčine.
- Nie sú v nej odkazy na ďalšie pramene.
- Nebola publikovaná v známom vedeckom časopise.
- Mnohí pochybujú o tom, že ju napísal osobne.
- Treba priznať, že je známa po celom svete - ale čo robil potom?
- Jeho schopnosť tímovej práce je veľmi obmedzená.
- Ostatným vedcom sa nepodarilo zopakovať jeho experimenty.
- Nepožiadal etickú komisiu o súhlas s experimentovaním na ľuďoch.
- Ked' sa mu jeden pokus nevydaril, zahľadil stopy utopením pokusných objektov.
- Jedinco, ktorí sa nechovali podľa očakávania, vyradil z pokusného súboru.
- Nechodil na prednášky - iba odkázal študentom, čo si majú preštudovať.
- Namiesto seba nechal učiť svojho syna.
- Prvých dvoch študentov vyhodil, pretože sa naučili niečo naviac.
- I ked' má len 10 prikázaní, väčšina študentov v praktickom teste prepadne.
- Konzultácie poskytuje len veľmi zriedka, a to ešte na vrchu horu.

ADRESÁR SLUŽOBNÉHO TÍMU

Bratislavsko – Trnavská diecéza:

Anton Gubala, Rímskokatolícka farosť, 941 47 Radava, tel.: 0905 512749.

Elena Ferancová, Krasinského 9, 821 04 Bratislava, tel.: 02 43296917, 0905 335854, email: seminar.elena@gmail.com

Alžbeta Šuplatová, (informačné stredisko), Hrubý Šúr 21, 925 25 Hrubý Šúr, tel.: 0904 236113, email: suplatova@amicareal.sk

Spišská diecéza:

Milan Hvízdoš, Dúbrava 17, 053 05 Beharovce, tel.: 0904 109521.

Anna Gavalierová, Poľná 5/401, 053 14 Spišský Štvrtok, tel.: 0908 073105.

Rožňavská diecéza:

Dušan Lukáč, Rímskokatolícky biskupský úrad, Námestie baníkov 20, 048 01 Rožňava, tel.: 0903 635996, email: lukacd@psg.sk

Mária Lörincová, Nová 704, 053 33 Nálepkovo, tel.: 0904 549333.

Nitrianska diecéza:

Peter Brodek, Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra, tel.: 0911 934788, e-mail: brodek@ksnr.sk
Jozef Dupkala, Cesta k Paľovej búde 12, 010 01 Žilina, tel.: 041 7243757, email: edupkala@ahoj.sk

Košická arcidiecéza:

Imrich Degro, Rímskokatolícka cirkev, farnosť Haniska, Hlavná 121, 044 57 Haniska; tel.: 0903 156746, email: degro@ktfce.sk
František Luterančík, Šrobárova 17, 080 07 Prešov, tel.: 051 7757553.

Združenie JAS:

Václav Kocián, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen, tel.: 0903 571499, email: jaszv@in.sloanet.sk
Viera Nemcová, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen, tel.: 0905 656398.

Bude ...

Duchovné cvičenia

Kňazský seminár Sv. Gorazda v Nitre pozýva veriacich do svojich priestorov na duchovné cvičenia v nasledujúcich termínoch:

- **31. 1. - 3. 2. 2008**
téma: Život v Duchu.
- **7. - 10. 2. 2008**
téma: Pustovňa srdca.
- **6. - 9. 3. 2008**
téma: Blahoslavenstvá.

Exercitátor: Mons. Peter Brodek, spirituál.

Prihlásiť sa môžete na adresu: Kňazský seminár sv. Gorazda (exercície), Samova 14, 949 01 Nitra, tel: 037 7733416, 0911 958334, e-mail: brodek@ksnr.sk.

Rektorát KS v Nitre

Stretnutie vedúcich

Budúcoročné celoslovenské stretnutie vedúcich KChO plánujeme na Turíce v Nitre **9. 5. 2008 (piatok)** a **10. 5. 2008 (sobota)** zase otvorené modlitbovo - evanjelizačné stretnutie všetkých priaznivcov Obnovy v DUCHU SVÄTOM.

Predbežne nám prisľúbil účasť Mário Landi.

Služobný tím

Chariknižnica

Charles Whitehead

Turíce pre život

Autorom tejto publikácie je bývalý dlhoročný prezident úradu pre medzinárodnú Katolícku charizmatickú obnovu v Ríme (ICCRS). Hned' v úvode spomína svoje obrátenie a novú skúsenosť s Duchom Svätym. Pod vplyvom nej sa pre tohto muža nové Turíce stali nie iba peknou myšlienkou alebo prechodným, pominuteľným zážitkom, ale skúsenosťou potrebnou pre život.

V krátkych kapitolách vyzýva čitateľov k spolupráci s Duchom svätym v každodennom živote, a to nielen osobnom, ale aj pre život v spoločenstve ChO. Predkladá praktické návody, ako deň čo deň žiť s Božím slovom, podriadoť sa vedeniu Ducha Svätého, používať charizmu rozlišovania a proroctva, ako rásf' v jednote i poslušnosti. Nezabúda ani na modlitbu príhovoru, zapojenie sa spoločenstva do života farnosti a miestnej cirkvi. Upriamuje našu pozornosť aj na „krst Duchom“ ako základnú skúsenosť ChO a vyzýva nás, aby sme sa stali ohlasovateľmi i sprostredkovateľmi tejto skúsenosti, lebo zdieľať presvedčenie, že táto skúsenosť je dostupnou každému kresťanovi, ktorý je dostatočne otvorený i ochotný žiť ju každý deň.

Knihu vyšla vo vydavateľstve GARMOND v r. 2007 v Nitre.

Hans Buob

Duch Svätý - neznámy Boh

Táto kniha vdáčí za svoj vznik prednáške, ktorú mal páter Buob na stretnutí vedúcich modlitbových skupín ChO v Nemecku. Autor na začiatku poukazuje na zaujímavý posstrech. Tvrídí, že dnes mnohí hovoríme o DUCHU SVÄTOM, ale málo ho poznáme a ešte menej vzývame. A ak ho aj vzývame, tak nič od neho neočakávame. Preto kladie čitateľom akoby základnú otázku: „Som presvedčený o tom, že ma DUCH BOŽÍ premieňa?“ Páter vyjadruje názor, že ľudia dnešnej doby až príliš zdôrazňujú svoje vlastné spolupôsobenie a príliš málo dbajú o silu DUCHA SVÄTÉHO. Preto predkladá krátke úvahy o pôsobení a prejavoch DUCHA SVÄTÉHO. Napríklad: DUCH SVÄTÝ ako svetlo, teplo či sila; DUCH ako ten, ktorý sa v nás modlí; DUCH ako výraz Bozej lásky; DUCH ako prvý dar Otca, DUCH ako živé spojenie s Bohom; DUCH ako príčina nového stvorenia. Zároveň nám pripomína dôležitosť pravdu a to, že DUCH SVÄTÝ sa nám nemôže vnucovať, On chce, aby sme si ho vyprosovali; očakáva našu ochotu.

Knihu aj s cirkevným schválením vydalo Združenie Jas v r. 1995 vo Zvolene.

Vychádza ako občasník pre vnútornú potrebu členov a sympatizantov KChO.

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Adresa: Hviezdoslavova 670/7, 949 11 Nitra

Redakčná rada: I. Degro, E. Ferancová, V. Kocián, D. Lukáč

Príspevky a objednávky: degro@svmichael.sk

Tlač: Pavol Šidelský - AKCENT PRINT, Jilemnického 4/A, 080 01 Prešov

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na uverejnenie.

Všetky príspevky je možné ľubovoľne preberať s uvedením zdroja.

Dobrovoľné príspevky môžete posielat' na účet: Všeobecná úverová banka, č. účtu: 1800629557 / 0200